

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΖΩΗ

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ.

Αἱ παραστάσεις τοῦ Νοβέλλι.

Ἀπέμεινε ἀκόμη ζωνρὰ ἡ περυσινὴ ἐντύπωσις εἰς τὸ ἀθηναϊκὸν κοινόν. Καὶ μὲ τὴν ἐμφάνισίν του κατὰ τὴν πρώτην ἐσπέραν ἐφέτος ὡς Μπάρμπα-Λεμπονάρ, ὁ Νοβέλλι ἔγινε δεκτὸς μὲ θερμότητος ἐνδείξεις ἐκτιμήσεως καὶ συμπαθείας. Ἐπὶ πολὺ ἡ αἰθουσα τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου ἀντήχει ἀπὸ τὰ χειροκροτήματα.

Πέρυσι, μοῦ ἔλεγε, συγκαλύπτων μὲ ἐν ἀγαθώτατον χαμόγελο τὸ παράπονον τοῦ καλλιτέχνου, ἔπαιξα τὸν «Μπάρμπα-Λεμπονάρ» ἐν στενῷ οἰκογενειακῷ κύκλῳ. Καὶ μὰ ἀκτὶς φωτεινὴ ἔδωξε ἀμέσως τὸ διαβατικὸν σύννεφο, καὶ τὸ βλέμμα του, τὸ φωτίζον ἓνα πρόσωπον ἐκφραστικώτατον, ἔλαμψε ἀπὸ τὴν ἀνάμνησιν τῆς προχθεσινῆς ἐκτάκτου καὶ εἰλικρινοῦς ὑποδοχῆς. Ἐπρεπε πραγματικῶς αἱ Ἀθηναῖοι νὰ θανατάσουν τὸν Ἰταλὸν καλλιτέχνην εἰς τὸ ἀσήμαντον καθ' ἑαυτὸ δρᾶμα τοῦ Αἰκάρ, τὸ ἐγκλείον ἐν τούτοις κάποιαν σύγχρο-

νον τραγικότητα, καὶ τὸ ὁποῖον ἡ τέχνη τοῦ Νοβέλλι, ἡ τόσοσ ῥεαλιστικὴ καὶ ἡ μεγάλη τόσοσ, ἀνύψωσε μέχρις ἑαυτῆς καὶ τοῦ ἐχάρισε ὅ,τι δὲν ἠμπόρесе νὰ τοῦ χαρίσῃ ἡ πατρότης τοῦ συγγραφέως.

Ἀισθάνεται ὁ Νοβέλλι ἰδίως τὸν σύγχρονον καὶ πολυσύνθετον κόσμον, τὸν ὁποῖον φωτίζει μὲ τῆς τέχνης του τὸ φῶς καὶ προσδίδει εἰς αὐτὸν κάλλος ἐξαιρετικὸν καὶ ὑπέροχον.

Ἡ ἐξέλιξις τοῦ δράματος προχωρεῖ μὲ τὴν ἐξέλιξιν μιᾶς πραγματικῆς καθημερινῆς ζωῆς, ἕως ὅτου φθάσῃ εἰς τὴν σκηνὴν ποῦ ἀποκαλύπτει ὁ ταλαίπωρος Λεμπονάρ τὸ μυστικὸν πρὸς τὸν υἱὸν του, ἐξαναγκαζόμενος ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἴδιον, καὶ ἀποκαλεῖ αὐτὸν νόθον. Ἡ πάλῃ τοῦ τιμίου ἀνθρώπου καὶ τοῦ πατρὸς, μέχρις οὗ ξεφυγῇ ἀπὸ τὰ χεῖλη του τὸ τρομερὸν αὐτὸ πλήγμα κατὰ τοῦ παιδιοῦ του, ἀποδίδεται μοναδικά. Μὲ ἀποχρώσεις ἀριστοτεχνικᾶς ποῦ ἐγκλείουν ὅλον τὸ πάθος, τὸ συντρίβον τὸ γεροντικὸν στήθος του, ἐσυγκίνησε καὶ συνεκλόνησε ὅλον τὸ θέατρον.

Ὁ γέρο-Λεμπονάρ καὶ ἡ κόρη του ἀποτελοῦν τὸ φωτεινὸν μέρος τοῦ δράματος εἰς ἀντίθεσιν τῆς μητέρας καὶ τοῦ υἱοῦ, ἐπιημένων καὶ τῶν δύο καὶ ἐγωιστῶν. Ὁ ταπεινὸς αὐτὸς καὶ ἐργατικὸς ἀνθρώπος ἔχει ἓνα πόθον, τὴν εὐτυχίαν τῆς κόρης του. Καὶ εἰς τὴν εὐτυχίαν αὐτὴν, εἰς τὸν γάμον της μὲ τὸν φίλον του ἰατρόν, ἐξανίσταται ἡ μητέρα καὶ ὁ υἱός. Ἡ ἀποκάλυψις τοῦ μυστικοῦ μεταβάλλει τὰ πράγματα.

Εἰς τὴν τελευταίαν σκηνὴν τῆς συγγνώμης, ὅταν ὁ υἱὸς προσέρχεται ταπεινωμένος καὶ γονατίζῃ ἔμπρὸς εἰς τὸν πατέρα του, ὁ Νοβέλλι μὲ τέχνην λεπτοτάτην, ἀμίμητον, πνίγων τοὺς λυγμοὺς ποῦ συγκλονίζουν τὴν πατρικὴν καρδίαν, παρέχει μίαν ἀπὸ τὰς ὑψίστας καλλιτεχνικᾶς του στιγμᾶς.